

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ Πάσχος Μανδραβέλης

Πυροβολώντας τη δημοσιογραφία

Είναι πολλοί οι λόγοι της αυξανόμενης αναξιοπιστίας των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης. Κάποιοι είναι δομικοί, όπως π.χ. το γεγονός ότι ενώ η πολυπλοκότητα όλων των θεμάτων αυξάνεται, ο χώρος και ο χρόνος που δίδεται για την παρουσίαση ή ανάλυσή τους συρρικνώνεται, επειδή μειώνεται και το εύρος προσοχής των αναγνωστών - τηλεθεατών. Κάποιοι άλλοι είναι ελληνικοί: μικρή αγορά, Αμε ακόμη μικρότερο αναγνωστικό κοινό, πολλές επιχειρήσεις (δεν θέλουμε συγκέντρωση ιδιοκτησίας), ένας μεγάλος πελάτης που ονομάζεται κράτος. Δεν πρέπει όμως να συγχέουμε τη μειούμενη αξιοπιστία με την καλλιέργουμένη εχθρότητα προς τα ΜΜΕ, κάτι που είδαμε στις ΗΠΑ επί Τραμπ και βλέπουμε τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα. Στην εγχώρια σκηνή, πολλοί καλλιεργούν την εχθρότητα προς τους δημοσιογράφους και τα ΜΜΕ. Είναι μια μόδα που ξεκίνησε από τον αποκαλούμενο αναρχοαυτόνομο χώρο με συνθήματα του τύπου «Αλήτες, ρουφιάνοι, δημοσιογράφοι», πέρασε και στο αντίθετο άκρο με χαρακτηρισμούς όπως «τσοντοκάναλα», αλλά το νταούλι -ίσως και λόγω μεγέθους- το βαράει ο ΣΥΡΙΖΑ, με ψευδείς ταμπέλες περί «μνημονιακών ΜΜΕ», ασαφείς χαρακτηρισμούς όπως «συστημικά ΜΜΕ» και προσωπικές επιθέσεις σε δημοσιογράφους. Είναι το μόνο κόμμα που σε επίσημο συνέδριο χλεύαζε, παρουσιάζοντας σε γιγαντοσθόνη, τις χασμωδίες μιας τηλεπαρουσιάστριας, η οποία μάλιστα έχει

Σκίτσο του Ηλία Μακρη στη «Καθημερινή»

XXXX

και ιστορία στον χώρο της Αριστεράς. Σε όλο τον κόσμο οι λαϊκιστές στοχοποιούν τους δημοσιογράφους ως μέλη μιας «φιλελεύθερης» (στις ΗΠΑ), «διεφθαρμένης» (σε άλλες χώρες), «πετωμένης» (στην Ελλάδα) ελίτ. Η δημοσιογραφία, παρά τα προβλήματα που έχει, καταλήγει πάντα ένα κακό σπυρί για όσους εξ επιφοιτήσεως γνωρίζουν πώς να σώσουν τον κόσμο. Ο αριστερός λαϊκισμός, όμως, νομίζει ότι έχει ένα θεωρητικό πλεονέκτημα, τη σύλληψη του Μαρξ περί «πολιτιστικού εποικοδομηματος». Η απλή και ιδιοφυής ιδέα του ήταν ότι κάθε κοινωνία με συγκεκριμένες παραγωγικές σχέσεις παράγει τους θεσμούς, την ιδεολογία, τον πολιτισμό που της αρ-

μόζουν. Αυτό για τους εγγράμματους επιγόνους του δημιουργούσε το καθήκον της παραγωγής ενός «επαναστατικού», ας πούμε, εποικοδομηματος και προς αυτήν την κατεύθυνση δούλεψαν πολλοί, κάποιοι με αξιόλογα αποτελέσματα και οι περισσότεροι παράγοντας σκουπίδια, όπως αυτά του «σοσιαλιστικού ρεαλισμού».

Οι αγράμματοι επίγονοι του Μαρξισμού βολεύτηκαν με την απλή καταγγελία του υπάρχοντος εποικοδομηματος. Ξεκίνησαν καταγγέλλοντας το σύστημα των ΜΜΕ ως «μηχανισμό χειραγώγησης των μαζών», πέρασαν μετά στην καταγγελία των συγκεκριμένων επιχειρήσεων ΜΜΕ, για να φθάσουμε στους δικούς μας, που στοχοποιούν πλέον ατομικώς δημοσιογράφους και σκιτσογράφους. Με ψεύδη όπως «τα ΜΜΕ που σπέρνουν τα μνημόνια» και εντάσσοντας υπαρκτές παθογένειες ή και προχειρότητες των ΜΜΕ σε ένα δήθεν σχέδιο «άλωσης», φτιάχνεται ένα κλίμα εχθρότητας, το οποίο έχει πολλαπλά δυσάρεστα αποτελέσματα: από φραστικές επιθέσεις μέχρι βίαιους προπηλακισμούς, ή όπως γράφαμε προχθές, «πολλοί του υποκόσμου να πιστεύουν ότι δεν τρέχει τίποτα με το να δολοφονήσουν έναν δημοσιογράφο».

Υπάρχουν πολλές παθογένειες στον χώρο των ΜΜΕ, και η δημοσιογραφία έχει περισσότερα προβλήματα. Το τελευταίο, όμως, που χρειάζεται η Δημοκρατία μας είναι η καλλιέργεια εχθρότητας, για ιδιοτελείς και μικροπολιτικούς λόγους.

ΑΥΓΗ Θανάσης Καρτερός

Συγγνώμη, αλλά τι σας είναι ο Φουρθιώτης;

Συγγνώμη, αλλά τι σας είναι ο Φουρθιώτης; Πώς, γιατί, και με τίνος την ευθύνη εισέβαλε στη δημόσια ζωή ως πρόσωπο δεξιάς περιωπής, ως επιδοτούμενος από την κυβέρνηση, ως εκβιαστής υπουργών, ως συνομιλητής παραγόντων της εξουσίας, ως αγαπτικός του Μαξίμου, με θέση ψηλά στις λίστες της ενημέρωσής μας; Ως πρώτο τραπέζι πίστα στο μαγαζί της Ν.Δ.;

Συγγνώμη, αλλά τι σας είναι ο Φουρθιώτης; Ποιο φως είδε, ποιο φως του ανάψατε κι ανέβηκε στα ρετιρέ του επιτελικού κράτους, ποιες υπηρεσίες πρόσφερε σε ποιους, τι αρμούς γυάλιζε έτσι που να εξασφαλίσει πλούσια ζωή και εισόδημα μεγάλο, πολυμελή αστυνομική συνοδεία, φυλάκιο έξω από το σπίτι του και ισχυρούς προστάτες εκεί που ο απλός πολίτης δεν μπορεί ούτε απέξω να περάσει;

Συγγνώμη, αλλά τι σας είναι ο Φουρθιώτης; Από πού κι από ποιον αντιλούσε τόση δύνα-

Ποιο φως είδε, ποιο φως του ανάψατε κι ανέβηκε στα ρετιρέ του επιτελικού κράτους, ποιες υπηρεσίες πρόσφερε σε ποιους;

μη ώστε να του δοθεί ένα τάγμα ευζώνων με έξοδα του Ελληνικού Δημοσίου, να τον συνοδεύει ανώτατος αξιωματικός της ΕΛ.ΑΣ. για να διαλέξει θωρακισμένη λιμουζίνα, να τρέχει από πίσω του μια κουστωδία δημοσίων λειτουργών, να μπουκάρει σε υπουργεία και να τραμπουκίζει υπουργούς χωρίς ν' ανοίγει μύτη;

Συγγνώμη, αλλά τι σας είναι ο Φουρθιώτης; Ποιος δάκτυλος και ποια πηκτική -όχι δική του, αυτή είναι γνωστή, αλλά των άλλων- τον έβγαλε στον αφρό, τον έκανε πρόσωπο των ημερών, τον ανέδειξε από μανάτζερ μοντέλων σε μοντέλο άριστης διακυβέρνησης, σε προϊόν αλλά και παραγωγό ιδεολογίας, σε φιγούρα που χαρακτηρίζει τη σημερινή Ελλάδα των πληγών, των εκπώσεων και των απευθείας αναθέσεων;

Συγγνώμη, αλλά τι σας είναι ο Φουρθιώτης; Τι πουλούσε για να το αγοράζετε τόσο ακριβά, να του επιδαψιλεύετε τόσες τιμές και να

τον εφοδιάζετε με τέτοιο θράσος και τέτοια ασυλία ώστε να οργανώνει με την άνεσή του ένοπλες επιχειρήσεις, να πρωταγωνιστεί σε σκοτεινές υποθέσεις και την ίδια στιγμή να εκτοξεύει απειλές προς τα πάνω «Ξέρω πολλά για σας, μην τολμήσετε να με αγγίξετε»; Συγγνώμη, αλλά τι σας είναι ο Φουρθιώτης; Και μην απαντήσετε εσείς οι αθώοι και αφελείς ότι τίποτα δεν σας είναι κι ότι από την πρώτη ματιά τον καταλάβατε, γιατί το ερώτημα δεν απευθύνεται σε σας. Απευθύνεται σε κείνους που του εξασφάλιζαν για χρόνια δωρεάν σέρβις, λάδια, αμορτισέρ, λάστιχα και ζάντες για να διασχίζει αστραφτερός τη φτώχεια μας με την έπαρση εκείνου που έχει και κατέχει και γραμμένους μας έχει.

Συγγνώμη, αλλά τι σας είναι ο Φουρθιώτης; Ή, πιο σωστά, τι σας είναι ο Φουρθιώτης, κύριε Μπτοστάκη; Στον κήπο σας άνθισε, πλάι στον Λιγνάδη, τον Γεωργιάδη και Κύριο οίδη πόσους άλλους. Λοιπόν;